

μου δεσποινίς; ρώτησε την Φρανσελίν, πιάνοντας και τα δύο παγωμένα—χέρια της.

Η Φρανσελίν δεν μπόρεσε στην αρχή να μιλήσει, τόσο μεγάλη ήταν η ταραχή της. Πήγε στον πάγκο του Σαιν Μαξάν μ' ένα όρισμένο σχέδιο, που τό κατέστρωσε την περασμένη νύχτα, μιά νύχτα που την πέρασε άγρυπνη στο κρεβάτι της. Μόλις, όμως, θρέθηκε μπρος στο μαρκήσιο, της κόπηκαν και τα γόνατα και ή όμιλία... Τέλος, άφοδ κοκκίνισε και χλωμίασε, πήρε την μεγάλη άπόφαση ν' άνοιξη τό στόμα της.

—Ο πατέρας μου, κύριε,—τραύλισε,—μου είπε ότι θέλετε να.

Δέν άποτελείωσε τή φράση της.

—Ναί, είνε άλήθεια! άποκρίθηκε ο μαρκήσιος, καταλαβαίνοντας που ήθελε να καταλήξει ή Φρανσελίν. Θέλησα, πράγματι, να ζεστάνω τή γεράματά μου με την παρουσία σας... Η άλήθεια, όμως, είνε ότι τώρα που σας βλέπω μπροστά μου, άντιλαμβάνομαι και μόνος μου πόσο τρελλό, πόσο χιμαϊρικό ήταν αυτό τ' όνειρό μου... Ξέρω τί ήρθατε να μου πείτε.—προσθεσε, ύστερ' άπό λιγότεμη σιωπή, χαμογελώντας μελαγχολικά. Μπορείτε να μείνετε ήσυχη, δεσποινίς. Θα λύσω τόν κύριο πατέρα σας άπό τό λόγο που μου έδωσε να σας στεφανώσει μαζί μου... Θα ήταν έγκλημα να γίνω άφορμή να κλάψουν τή όρραία αυτά μάτια...

—Μά όχι, όχι! φώναξε, τρομαγμένη, ή Φρανσελίν. Δέν ήθελα να πώ αυτό. Ήρθα, άπειναντίας, να σας άνακοινώσω ότι δέχομαι να γίνω γυναίκα σας!...

—Δέχεστε να γίνετε γυναίκα μου; φώναξε κατάπληκτος ο μαρκήσιος, σαν να μη πίστευε στ' αΐτια του.

—Μάλιστα... Θα γίνω ή πιστή και άφοσιωμένη σύζυγός σας... μ' ένα όρο όμως!

—Ό! να μη σας μένη ή παραμικρή άμφιβολία, ότι θα τόν δεχτώ άμέσως, όποιος και άν είνε αυτός ο όρος.

—Θά σας παντρευτώ, εάν με θέλετε... χωρίς προίκα!

—Αυτό μονάχα έχετε να μου ζητήσετε;...

—Αυτό μονάχα... Διηλαδή θα πάρετε την προίκα μου άπό τόν πατέρα μου, αλλά θα μου τις δώσετε άμέσως τις δεκαπέντε αυτές χιλιάδες λίρες για να γίνω γυναίκα τού γέροντ μαρκησιού μου, ό οποίος είχε τεράστια περιουσία και για τόν όποιο δεκαπέντε χιλιάδες λίρες ήσαν άσημαντό ποσό, δέχτηκε με χαρά τόν όρο τής Φρανσελίν.

—Ένα φιλή στό μέτωπο έπεσφοράγει τή συμφωνία.

Και ύστερα άπό λίγο καιρό, γινόντουσαν, τήν ίδια μέρα οί γάμοι τής Φρανσελίν ντε Μοντανιάν με τόν μαρκήσιο ντε Σαιν Μαξάν— και τής Έλεονώρας ντε Μοντανιάν με τόν κύριο ντε Λαντιλάκ...

Ο άναγνώστης θα κατάλαθε βέβαια, ότι ή τρελλή και άμαυλή Φρανσελίν δέχτηκε να γίνω γυναίκα τού γέροντ μαρκησιού, όχι για κανένα άλλο λόγο, μιά για να προσθέσει τήν ποίκα της.—τόν όποια είχε τό δικαίωμα να διαθέσει όπως ήθελε αυτή.—στο μερίδιο τής άδελφής της και για να μωρέσει έτσι ή Έλεονώρα να δώσει τις τριάντα χιλιάδες λίρες και να παντρευτεί τόν άναγμένο της!

Η Έλεονώρα δέχτηκε τή θυσία τής μικρής άδελφής της με δακρυσμένα μάτια...

... Τώρα, για να ίκανοποιήσουμε τις εδαισίητες άντιλήψεις μας, που θα συγκληθήκαν, χωρίς άμφιβολία, με τήν αϋτοψία τής Φρανσελίν, τις πληροφορούμε, ότι ο μαρκήσιος ντε Σαιν Μαξάν έζησε ευτυχισμένος κοντά τήν νεαρά σύζυγό του τόν... Ένα και μοναδικό χρόνο που τού ήταν ακόμα γοαστό να ζήσει!... Και ύστερ' άπό λίγο καιρό, ή Φρανσελίν ξαναπαντρεύοτανε μ' ένα νόστιμο παλληκάρι, που τή άνάτηνε μ' όλη τής τήν καρδιά!...
JEAN MAUKLERE

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΨΕΜΜΑ ΤΟΥ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΩΤΗ

Λένε ότι οί Γαλαξειδιώτες ναυτικοί είνε οί μεγαλύτεροι ψευτες τού κόσμου.

Άκούστε λοιπόν τήν διήγησι ενός γεροθαλασσόδουκου Γαλαξειδιώτη και κρίνετε:

«Βγήκα με τήν θάρκα έξω στην παραλία. Η θάλασσα ήταν τόσο καλή, που μόρθε ή όρεξι να πέσω να κολυμπήσω. Έβγαλα λοιπόν τή δούχα μου και προχώρησα μέσα στή θάλασσα.

Άξαφνα, κατάλαθα πώς πάτησα μία ρουφήχτρα.

»Όταν λοιπόν κατάλαθα τί έπαθα, μ' έπιασε κρύος φόβος. Όλο μου τό σωμα πάγωσε, ή μασέλλες μου χτυπιόντουσαν ή μιά με τήν άλλη και σε κάθε τρίξιμο τών δοντιών μου, ένοιωθα να θυθίζωμαι περισσότερο μέσα στον κρύο φόβο μου...

»Άξαφνα κατάλαθα πώς δέν θούλιαζα πειά. Τί γίνηκε, λέτε: Είνε αδύνατο να φαντασθή ιούξι άνθρώπου! Η παγωνιά τού κορμιού μου είχε...παγώσει όλο τό νερό τής ρουφήχτρας!... Έτσι μωρέσα να σταθώ στα πόδια μου και να σωθώ!...»

Άσφαλώς, ούτε ο Μιγκάουεν δέν είνε ποτέ τέτοια τερατολογία.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΤΗ ΒΥΣΗ

Μια αύγη καθώς εξύπνησε με στήθεια δλανοιγμένα
Και με τή ξέμπλεγα μαλλιά, στίς πλάτες της χυμένα,
Ήρθ' εκεί πέρα να λουστή στής λαγκαδιάς τή θύση.
Μά πριν να πλέξη τή μαλλιά και πριν τή στήθη κούση.
Έκοψε άπό μιά άγράφμηλη χιονόσθα κλωνάρι
Και τό πλέξε στα δλόξανθα μαλλιάκια της με χάρη.
Και τό νεράκι πάτρεχεν εκεί μέσα στα σίκνα
Έχάιθευε τή πόδια της λευκότερ' άπ' τή κρινά
Και τ' άγεράκι ανάλαφρα φιλούσε τή μαλλιά της
Κι' ο ήλιος ροδοχρύσωνε τή μαρμαρόσθητά της,
Και γύρω δλόγυρα ή μυρτίες με ζήλεια τή θωροούσαν
Κι' έρωτευμένα τή πουλιά τής γλυκοτραουδοούσαν.
ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟ

Άν ό,τι έσπερνε κανείς εφύτρωνε, στοχάσου,
Θά έσπερνα στον κήπο σου ένα κοιλό όλάτι
Νά νοστιμίουν ός κι' αυτά τή κρύα χωράτα σου,
Που σαν σου πώ τρελλάινωμαι, στ' μου γυρνά τήν πλάτη!
ΚΛ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΟΣ (Ράμπιας)

ΣΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ

Σάν τή πουλιά που πτέρωναν πετούνε ένα-ένα
Τά όνειρα τής νεότης μου τή μοσχοναθρεμένα,
Τού κάκου άπλωμα με στοργή τήν όρφατη άγκαλιά μου,
Τώρα που τή μενάλωσα, πετούνε μακριά μου,
ΑΛΕΞ. ΜΑΡΑ.ΙΤΙΔΗΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΞΑΝΘΗ

Τά δλόξανθα μαλλιά σου, στό χρυσάφι βουτημένα,
Ποδ' στους ώμους σου, χρυσό μου, πλούσια, ζέπλενα
(ριγμένα,
Και τή θεϊκά σου χείλια, φύλλα ρόδου μωροδάτου,
Που ό έρωτας σε δαύτα έχει γράψει τ' όνομά του,
Σάν τή γλυκοκαμαρώνω, χείλια και μαλλιά ζευγάρι,
Ένα πόθο τρέφω μόνο, ένα σου ζητώ για χάρη:
Άχ, χρυσό μου, να με πιήξης με τ' δλόξανθα μαλλιά σου.
Και ξανά να μ' άναστήσης με τή δροσερά φίλιά σου.
Δ. ΤΑΓΚΕΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΝΟΣ — ΘΑΝΑΤΟΣ

Τόσες φορές, μελαγχρονή, σε βλέπω στ' όνειρό μου,
Όπου άν είνε άδελφος ο ύπνος τού θανάτου,
Ήθελα κι' έμένανε τ' άπλωνα τή τεφερά του,
Γιατί... γιατί παντοεινά θα σ' είχα τόν πλευρό μου.
Δ. ΚΟΚΚΟΣ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Σάν ήρθ' ή ώρα ή ύστερη κ' είν' ή ζωή μου λίγη,
Πριν σφαλισθόν τή χείλη μου, πριν ή ψυχή μου φύγει
Και πάει εκεί που θα κρηθ' άπ' τόν κρητή τού κόσμου,
Στά λόγια αυτά πουθά σου πώ γενουό πνευματικος μου:
Όσοι μου κάνανε κακό κι' όσους μισούσα ός τώρα
Όλους αυτούς τούς συχωρνά στην ύστερη μου ώρα.
Μόνον σ' έσε τήν άπνη, πουχα άναπήσει τόσο,
Μόνον σ' έσε συχωρείσι ποτέ δέν θε να δώσω.
Γ. ΦΡΟΣΙΝΗΣ

ΜΙΣΟΣ

Στήν άγκαλιά μου γέρνοντας τ' δλόχρυσο κεφάλι,
Τά γαλανά τή μάτια της χαμήλωσε με μιά,
—Άφοδ τόν κόσμο έμίσησε, μώλεγε άγάλι-άγάλι,
Πώς θα πιστέψω ή δύστυχη πώς μ' άγαπάς πιστά;
—Όταν σε κλειδώ, τής έλεγα, στή φλογερή άγκαλιά μου,
Τά θάσάνα μου, κόρη μου, για λίγο λημονώ
Φλόγα, μαυρίλα κρύφτουσε τή μαύρα σωθικά μου,
Έμίσησα κ' έμίσησα, γιατί πολύ άγαπάς.
ΣΤΕΦ. ΜΑΡΤΙΩΚΗΣ

ΦΩΤΙΑ — ΔΡΟΣΙΑ

Τά δάκρυά μου τρέχουνε βροχή,
Και μέσα θράς' ή δόλια μου ψυχή
Άν έβρεχε ο Θεός με τέτοιο δάκρυ
Θά έκαίγε τή γη άπ' άκρη σ' άκρη.
Κι' όμως, ενώ τή δάκρυά μου τρέχουν
Έπάνω στα χρυσά της τή μαλλιά,
Όσαν δροσιά τής άνοιξης τήν βρέχουν,
Κι' αυτή άνθίζει σαν τριανταφυλλιά.
Γ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ